

Ana Pejaković

SRCE TI DAJEM

Beograd, 2023.

*Kristali soli se lepe za kožu,
zvezde nad nama bde*

TIŠINA

*Daruj me tišinom dok nas hlade hridi
i oko nas iskri ljubičasta zora,
da na svom ramenu čujem tvoje bilo
koje bije ritmom ustreptalog mora.*

*Daruj me tišinom u sutone letnje
kad sumrak od dana postaje sve jači,
da pijemo rumen zalazećeg sunca,
opojnog i tamnog nalik višnjevači.*

*Daruj me tišinom kad okrugli mesec
razigrava vale kao ate bele,
da slušamo kako šumno vuku pesak
i kamenje oblo, vrh obale cele.*

*Daruj me tišinom, jer nekad su reči
suviše il' lažne il' previše blage
da opišu verno uzdisanje duše,
zanesenost nebom il' trenutke drage.*

*Eto, i noćas dok stojimo tiho,
sa grumenjem zvezda pod beskrajnim svodom
pogled ti ima osmeh južnog vetra,
ja te nemo gledam i drhtim pred tobom.*

KAO NIKADA PRE

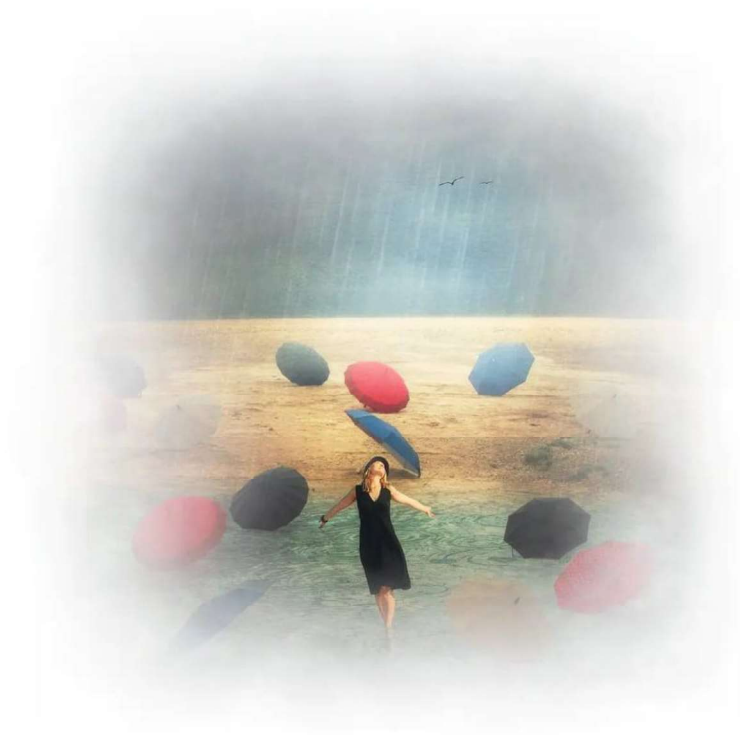
*Proleće beše odavno prošlo
da njemu pripišem sve,
i to što njega na tome žalu,
voleh... kao nikoga pre.*

*Kristali soli se lepe za kožu,
zvezde nad nama bde,
zagrljaj nalik sporome plesu,
voleh... kao nikada pre.*

*Sijaju hridi, sijaju zene,
pred nama prostiru sne,
k'o zmija kožu svukoh obzir,
voleh... kao nikada pre.*

*I nova ljubav zamrači prošlost
bez reči da l' može i sme,
samo ruka na mome bedru,
voleh... kao nikada pre.*

*A mesec na nebu ćuti i sija,
davno je shvatio sve,
i nimalo mu ne beše čudno
što voleh... kao nikada pre.*

DALJINE

*Noćas moje dirke oživljava more,
ceo njegov beskraj njiše se u meni,
preplavljuje slutnje, strahove i tuge,
i samo svoj odraz ostavlja u zeni.*

*Noćas mi je java odbegla u snove,
prijatelje verne, i trenutak ceo
na obali ovoj, gde vreme ne teče
postao je kao haljina od svile i nežan i beo.*

*Noćas mi je mesec poklonio zrake,
sa njima u oku ogledam daljine,
u jednoj te spazih i lako te poznah,
sad sa tobom jezdim u plave visine.*

*Tako rastojanja nestaju i blede,
više nas ništa noćas ne deli,
more u nama, mesečina snena
i srce što jako ume da poželi.*